

КОСТА СИВОВ
ДО ПРЕИЗПОДНЯТА И
ОБРАТНО

chitanka.info

*Музо, възпей оня гибелен гняв на
Ахила Пелеев,
който донесе безбройни беди на
войските ахейски,
прати в подземното царство
душите на много герои,
тях пък самите предаде за
плячка на стръвните псета,
пир за грабливите птици^[1].*

„Илиада
“, Омир

Телефонът иззвъня няколко пъти, преди да го вдигна.

Бях в градината, където се опитвах да убия малко време. Не се заблуждавайте, че садях цветя или нещо подобно. Обичах растенията, но не чак толкова, че да си направя градина и всеки ден да прекарвам по няколко часа обслужвайки я. Просто се бях разположил в един шезлонг, пиех кафе и пушех цигара. За последните десет години това бе първата ми почивка и нямах какво друго да правя. Чувствах се чудесно. Мечтаех си за този момент от доста време. Бях разведен, безидеен и щастлив.

Вдигнах слушалката и казах „Ало“. Отсреща чух глас, който не желаех да нарушава спокойствието ми:

— Здравей, Крис, Нели се обажда.

Нели беше името на бившата ми съпруга. Все още я обичах, но това не бе толкова важно. Когато изоставиш някого, го изоставяш завинаги.

— Здравей, Нел, как си?

— Добре, благодаря. Просто исках да те помоля нещо.

— Стреляй.

Тя стреля:

— Нуждая се от малко пари.

Не бях изненадан. Тя винаги се нуждаеше от пари, пари, пари... През времето на нашия брак тя успяваше да харчи толкова много, че направо се чудех как нашия счетоводител не ни беше осъдил за тормоз.

— Колко? — попитах.

— Десет хилядарки.

— Десет хилядарки!!! — изкрещях в слушалката, все едно бях на мач на „Берое“.

— Точно толкова.

— Защо имаш нужда от десет хилядарки? Мислех, че твоят човек е богат. — Това не беше истина и го знаех. Просто исках да я дразня и...

О, извинете ме. Нека ви изясня ситуацията. Разведох се с жена си, защото я хванах в крачка с любовник. Не ме питайте в каква „крачка“... или поза... Не беше приятна картишка и не бих желал да си я припомням. Но да продължа нататък. Моята вече бивша съпруга ми изневеряваше с водопроводчика. Какво клише, а? Но едва ли би било приятното на който и да е да види жена си да прави френска любов на някой друг. Ако трябва да бъда честен, завиждах на копелето, защото единствениятекс, който получавах в миналото, беше в края на месеца и не бе нищо особено.

Водопроводчикът бе млад мъж, тридесет и няколко годишен, висок колкото гръцки бог и толкова красив. Това донякъде ме караше да разбера задявката ѝ. Натрапникът беше по-млад от мен, по-привлекателен от мен и всичко друго, но не и богат. Ето защо подразних Нели.

— Ще ми дадеш ли парите или не? — Беше ми ядосана. Не ми пушкаше. Всъщност това ми допадаше.

— Защо са ти толкова много пари? Мога да си купя малко училище с такава сума.

— За какво пък ти е училище на теб? Както и да е. Трябват ми за аборт.

— Аборт!!! — почти изкрещях. — Искаш да ти дам десет хиляди за аборт? Ти луда ли си или какво?

— Хайде, Крис. Престани с глупостите.

— Спрях ги доста отдавна.

— Нямам към кого другого да се обърна.

— Не ми пушка.

Беше странно. Бившата ми жена искаше от мен пари за аборт.
Накъде отиваше този свят?

— Помоли бащата на детето, слънчице. Не ме занимавай с това
— казах.

— Точно това правя, скъпи.

Бях потресен.

— Повтори. Не те чух.

— Детето е от теб, Кристияне. — Наричаше ме Кристияне,
когато беше сърдита. Аз пък ѝ виках Нело или пък Нуло. Дразнеше се
еднакво и на двете.

— Невъзможно.

— Всичко е възможно. Не го забравяй.

Всичко е възможно, ама друг път.

— Звучиши толкова сигурна, защо?

— Защото ти си единственият, с когото...

— Чакай малко, момиче. Последният път, когато те видях, ти
беше на колене...

— Той използваше презерватив.

— Не мога да знам това. Но дори и да е така, винаги има риск.

— Ти си бащата — това е истината. Нямам причина да те лъжа.

— Имаш десет хиляди причини да го правиш. Нека сменим
темата. Не съм заинтересован.

— Невъзможен си!

— Просто съм бивш. И при това ядосан.

— Виж, Крис, нищо не искам от теб...

— Лъжа. Искаш да ти дам десет хил...

— Моля те за заем. Ще ти върна парите.

— Кога?

— Когато ги взема.

— Откъде?

— Банката.

— Вземи ги сега и ме остави да гния в ада.

— Не мога. Но за второто те подкрепям.

— О-о-о, бъди учтива, момиче.

— Да ти го начукам.

— Не, благодаря. Имам планове за довечера.

— Такова си копеле.

— Права си. Аз съм едно богато копеле, което има десет хиляди лева повече от теб.

— Трябва да направя абORTA.

— Защо, аз обичам деца.

— Направи си тогава.

— Ще помисля над това предложение.

— Да ти го научукам.

— Не съм свободен довечера, казах ти вече. Запиши си час при секретарката ми.

— Ти нямаш секретарка.

— Това ми напомня да си наема. Може би тя ще е по-добра от теб в леглото.

— За последен път те моля...

— Ще ти дам парите, скъпа. Ти си любимата ми бивша съпруга, знаеш го.

— Аз съм единствената ти бивша съпруга.

— Не бъди дребнава.

— Ще дойда до къщата ти възможно най-бързо.

— Добре, ще очаквам с огромно нетърпение визитата Ви, Ваше величество.

Затворих. Бях донякъде удовлетворен от думите си.

Тя ме молеше за помощ.

Взех си бира от хладилника. Седнах на любимия си фотьойл с една от любимите ми книги на Любен Дилов. Чувствах се все едно съм в рая.

Телефонът иззвъня отново. Може би бившата ми жена Нели беше забравила нещо. Такива са жените — винаги забравят по нещо.

— Ало — казах в слушалката.

— Крис, Светльо е.

— Здрасти, момчето ми, как си? — Светломир Ганев бе най-добрият ми приятел. Познавах го повече от двадесет години.

— Трябва да ти съобщя нещо, човече. Седни, ако си прав.

— Какво има, Светльо? Звучиш така все едно някой е умрял. — Започнах да се притеснявам. Тонът му не ми харесваше.

— Твоята съпруга, Крис...

— Моята бивша съпруга, момче. Не го забравяй.

— Тя е повече от бивша, човече. Мъртва е.

Засмях се.

Последва неловка пауза. След малко Светломир каза:

— Какво беше това, Крис? — Приятелят ми беше нервен.

— Не се шегувай с такива неща. Току-що говорих с нея.

Още една пауза, продължила няколко секунди.

— Невъзможно — почти извика в слушалката приятелят ми.

— Тъжно, но истина, момко. Преди минута се чух с жената.

Мога да се подпиша, закълна и заплюя твърдението си. Искаш ли го в писмена форма написано с кръвта ми?

— Кристияне, искам да ме слушаш много внимателно. Аз съм в моргата и твоята жена, твоята бивша жена Нели, е мъртва. Току-що разпознах тялото ѝ. Обадиха ми се от полицията тази сутрин и ме помолиха да дойда. Не успели да се свържат с теб, а телефонът ми бил в портфейла ѝ. Не се шегувам. Не бих направил подобно нещо. Познаваш ме добре.

Познавах го. Все пак бе най-добрият ми приятел. Но това не можеше да е истина. Току-що разговарях с жената. Не можеше да е истина.

— Виж, Светльо, не съм в настроение. Денят ми се обръща в ад. Не е време за лайна.

— Няма да се опитвам да те убеждавам. Просто се качи в колата и идвай. Адресът е... — Записах го.

След час бях в моргата. Светломир беше отвън и пушеше. Изглеждаше съсипан. Някога, когато бяхме още студенти във „ВИНС“, той имаше една приятелка, която бе загинала в автомобилна катастрофа. Когато отидох до болницата, в която се бореха за живота ѝ, приятелят ми изглеждаше по същия начин.

— Здрави, Светльо — поздравих го аз.

Някогашният ми съквартирант хвърли ракопричиняващата пръчица и ме прегърна.

— Съжалявам, Крис. Толкова много съжалявам. — Човекът почти се разплака. Беше нещо нормално за него. Светломир бе добър приятел, емоционална натура. Винаги съм го харесвал точно заради тази му емоционалност. Бе един от хората на тази земя, които не се притесняваха да се разплачат на хубав филм или на прекрасна песен. Не, не беше ревльо, просто бе чувствителен.

Едва сега осъзнах, че приятелят ми не си правеше майтап с мен. Погледнах го в светлосините очи и всичко беше там. Цялата истина.

— Хлапе, не се шегувах за телефонния разговор с Нели. Наистина говорих с нея две минути преди да ми се обадиш.

— Не е възможно. Експертите казаха, че е мъртва от близо десет часа.

Поклатих глава.

Замръзнах.

Бивша или не, аз все още я обичах. Краката ми омекнаха.

— Ще поговорим за това по-късно — казах. — Искам да я видя за последен път.

Влязохме вътре.

Видях мъртвото ѝ тяло, разположено на метална маса, като тези от филмите. За пръв път през живота си бях в морга и за пръв пътвиждах труп. Винаги си бях представял, че ще започна да повръщам, ще припадна или най-малкото ще имам кошмари до края на живота си. Нищо такова не се случи. Е, за кошмари винаги имаше време, но това щях да установя по-късно.

Нямаше грешка. На масата лежеше Нели Петрова, някога госпожа Нели Атанасова. Толкова пъти бях желал смъртта ѝ. Сега обаче осъзнах, че подобно чувство е било просто илюзия, заблуда. Не бих пожелал такова нещо на никого. Няма по-голямо наказание на този свят от смъртта. Тя просто идва и ни покосява както жътвар събира реколтата си.

— Това не се случва — изхриптях. — Дявол го взел, не може да е реалност. Преди час говорих с нея по телефона и тя ме помоли за... — проплаках. — Мамка му. — Сълзите ми потекоха като фонтан.

Два часа по-късно аз и Светльо седяхме в ресторант за бързо хранене и пиехме кафе. Ръцете ми трепереха и цигарата, която държах между пръстите си, вече бе прегоряла. Пламъчето ме опари и ме подсети да я смачкам в пепелника.

— Значи предполагат, че водопроводчикът я е убил, така ли? — попитах.

Светломир кимна. Русата му коса беше сресана надясно, а небръснатото му лице като че се бе състарило с десет години за

десетина часа.

— Ще докопам този кучи син и ще го накарам да съжалява за всичко, което ѝ е причинил... на нея, а навярно и на други!

Приятелят ми ми направи знак да не викам толкова силно. Мястото бе пълно с хора, но на мен не ми пукаше. Исках копелето наказано.

— Крис, остави полицайте да си свършат работата. Нямаш нужда от неприятности точно сега. Прибери се у вас и поспи малко. Имаш нужда от почивка.

— Не мога просто да си тръгна. Искам отговори. Искам няколкошибани отговора.

— И ще ги получиш, когато му дойде времето. Не прави глупости. Нямаш нито качествата, нито средствата, които са ти необходими, за да намериш този човек. Ще съжаляваш после.

— Аз вече съжалявам, хлапе. Трябва да вървя.

Приятелят ми въздъхна и гълтна кафето си на една гълтка. Запали цигара, погледна през прозореца навън, където три деца се гонеха и крещяха щастливи от живота, и каза:

— Имаш ли нужда от нещо?

— Добре съм, благодаря ти все пак.

— Сигурен ли си? Мога да поразпитам тук-там.

— Сигурен съм. Прибери се вкъщи и чети вестниците. — Усмихнах му се. В тази усмивка вложих цялата си увереност. Надявах се да не се пропука по шевовете.

— Ще ти се обадя утре, за да видя как си — обеща Светломир.

— Дадено.

Напуснах заведението.

Знаех точно какво да направя и откъде да започна.

Имах ключ от апартамента на бившата ми жена. Някога той бе нашият апартамент. Сега бе просто един апартамент.

Запалих колата и отидох там.

Вратата бе запечатана с жълта лента, която премахнах, без да се замисля. Нямаше да съм нито първият, нито последният, който нарушише границите на местопрестъпление.

Мястото бе тихо и спокойно. Витаеше някаква злокобна атмосфера, сякаш събитията от преди половин денонощие все още не бяха отшумели. Абе направо си беше като сцена от филма „Тексаското

клане“. Кръв навсякъде. Отвратителна каша, хаос. Мебелите бяха преобърнати и счупени — все едно ураган бе вилнял на това място. Абажурите бяха изтръгнати от проводниците си и добре, че беше ден, иначе щях да се мъча в тъмното. Килимът бе пропит с кръв и някаква странна тиня. Прозорците бяха напукани, но нито един от тях не бе счупен. Пробвах кранчето за водата и от него потече кал. Отворих хладилника и от него ме облъхна миризма на блато.

Какво, по дяволите, се бе случило на това място?

Този водопроводчик се беше позабавлявал. Проклето копеле.

Трябваше да намеря информация за него. Знаех името му, но се нуждаех от адреса и местата, които обикновено посещаваше. Може би полицайт, които са правели оглед на апартамента, бяха взели всичко, което бяха сметнали за полезно. Може би вече бяха в къщата на изверга и го арестуваха в този момент. Сигурно нямаше да намеря нищо тук, но вярвах в противното. Познавах добре бившата си съпруга, знаех нейните скривалища и ниши, нейната логика, макар тя да не подозираше за това. Всяка жена на този свят се чувствува по-сигурно, когато собствеността ѝ бе неприосновена. Така и моята многообична бивша съпруга Нели си скатаваше по някой и друг лев за нейните си нужди: обикновено за някоя дреха или червило.

Основното ѝ скривалище бе отдушникът в банята. Там тя криеше валутата си в найлоново пликче, завързано за металните държачи на пластмасовия капак. Когато пуснах осветлението и погледнах към тавана, едва задържах писъка си. Всичко бе направо омотано в паяжина и слуз. Рефлективно се дръпнах назад и огледах предпазливо. Очаквах някой паяк, голям колкото пинчер, да се нахвърли отгоре ми и да изпие жизнените ми сокове. За мое щастие установих, че такова изчадие не обитаваше банята. С дръжката на подочистачката разкъсах тази отвратителна материя, за да си проправя път към отдушника. Завъртях капака и го извадих. От него висна добре познатата торбичка, пълна с банкноти.

„Хммм!!!“

Отворих и пребраох повече от три хиляди лева и около хиляда евра.

— Какво става тук, мамка му?! — изругах си тихичко под носа.

Наистина ставаха невероятни неща. Първо разговарях с някогашната си съпруга, след което ми бе съобщено, че тя е мъртва и

този разговор е бил или фалшификат, или проекция на полудяващ ум.
На моя полудяващ разум.

Нели имаше пари, и то доста, а бе поискала от мен десет бона. Дали това не бе поредната телефонна измама, като тези, с които бяха пълни новините? Доста хора бяха изгорели с големи и не толкова големи суми.

А и толкова много пари за един аборт! Да, наистина не бях наясно как вървят тези услуги, но все пак.

Прибрах парите в джоба си. Нямах намерение да ги оставя тук и следващия собственик да се обложи с тях. Това всъщност не бе кражба, защото те и без това си бяха мои. Бившата ми съпруга не работеше, докато аз си скъсвах задника от бачкане. Е, не че се претрепвах де, ама така беше думата. Смятах да даря сумата на някой дом за изоставени деца.

След като не намерих нищо друго в отдушника, преминах към следващото си набелязано място, което навсякъвно полицайт също бяха пропуснали. Не се съмнявах в детективските им способности, но просто тяхната работа в случая бе да открият евентуални причини и доказателства за престъплението, а не скритите тайни на жертвата. Така че със сигурност бяха пропуснали кашона с книгите в килера.

След няколко минути ровене намерих това, което ми трябваше.

Понякога професията ми на писател помагаше в живота ми. С всяка следваща книга или статия научавах адски много информация, която ми бе необходима за написването на материалите. Често работех с полици и детективи, които ми служеха за консултанти. Те ми разкриваха аспекти от човешката психология, необходими ми, за да създам по-добре същността на героите си и на действията ми. По този начин и бях открыл тайните места на някогашната си съпруга, защото какво бяхме ние, истинските хора, ако не просто персонажи от един по-дълъг роман.

Но не само с пазителите на реда ме бе срещала тази моя екзотична професия (екзотична, защото да си писател в България бе равностойно на това да си сумист в гладните африкански страни; просто всички те гледаха с едно неприятно презрение). Доста често ми се бе налагало да навлизам и в черните среди на нашето общество. В тези, в които можеш да влезеш единствено ако бъдеш допуснат.

Следващата ми спирка бе разположена накрая на града. Много добър мой приятел и доста влиятелна личност в страната държеше клуб там. Ако някой можеше да ми подаде ръка в този труден момент, това определено бе той.

Качих се в колата си и запалих цигара. Отпуснах се на седалката за минута и затворих очи. Преди сънят да ме обори и огънчето да изгори пръстите ми, се опомних и хвърлих фаса. Отне ми половин час да стигна до мястото и то само защото нямаше голямо движение по пътищата.

Приятелят ми беше в клуба, както обикновено. Бе се разположил в огромно сепаре, а около него три жени си пиеха коктейлите. Бяха много красиви и навярно работеха за него.

О-о-о, забравих да спомена, че освен с клуба Велко Колев се занимаваше и с порнофилми. Точно заради това той имаше повече връзки и от Папата. Бях се запознал с него преди единадесет години, когато работех върху книгата си „Секс в ковчег“. В нея млад и красив мъж, с добра професия и голяма банкова сметка се забърква с жена от секта, която започва да го кара да върши странни и ужасни неща, за да получи любовта ѝ. Нуждаех се от някои съвети относно главните си герои, исках да представя героинята като обиграна мадама, трупала опит от дните си във Франция като проститутка и порно актриса и Велко бе моят консултант за еротичните акценти.

Преди единадесет години, когато се срещнахме за първи път, той бе един от малкото българи с много пари, които влагаха средствата си в подобни продукции. Понеже в България тази индустрия почти не съществуваше, Велко бе насочил вниманието си върху чуждестранни филми. Това му бе донесло доста пари, връзки и известност. Моят мениджър се бе свързал с него и бе получил съгласието му да ми помогне с книгата. Неговата харизматична натура толкова много ме бе пленила, че героят ми Велизар Колев — ръководителят на сектата от романа ми „Секс в ковчег“, бе направо изкопиран от истинския човек.

Сега, единадесет години по-късно, лицето му бе придобило по-ясните черти на времето, но не бе изгубило онзи чар на младия и преуспял продуцент. Вече на петдесет, Велко изглеждаше доста по-млад от годините си, бе все още с рижава къса коса без един бял косъм, сресана винаги на път, огледално сиви очи и набола брада. Винаги му бях казвал, че ако се бе пробвал в киното, би имал огромен успех.

Неговата аура би го направила звезда от ранга на Брад Пит и Джони Деп.

Познавах Велко от толкова много години, за да не се залъгвам. Човекът имаше връзки с мафията, но това не бе моя работа. Дявол ги взел принципите. Той бе мой приятел и не вярвах ръцете му да са маръсни с чужда кръв. Съденето оставях на шефа. Имам предвид Господ.

С годините Велко бе осъществил голямата си мечта, а именно да създаде един от най-добрите клубове в страната. Мястото бе огромно, с десетки маси и сепарета, разположени на два етажа. Музиката, която звучеше бе нещо подобно на „ню ейдж“ или както там я наричаха младежите. Главата ми затуптя от високия звук. Навсякъде имаше хора, които си пиеха питиетата и разговаряха помежду си. Келнери в опънати униформи носеха табли, пълни с чаши и бутилки. Беше същински ад, но приятен ад.

Когато Велко ме видя, че съм се насочил към неговото сепаре, стана на крака и се провикна с всички сили:

— Не мога да повярвам на очите си. Къде, по дяволите, се беше покрил, човече? — Любимото обръщение на приятеля ми беше „човече“. — Липсваше ми, хулиганино.

Разтърсих протегнатата му ръка и седнах на стола срещу него. Сепарето се намираше в единия ъгъл на клуба и бе доста по-тихо от останалата му част. Масата бе пълна с напитки и храна.

Порно продуцентът направи жест с ръка на жените да напуснат. Те станаха и се оттеглиха безмълвно. Бях сигурен, че е спал с всяка една от тях. Щастливо копеле. Виждах такива мадами само по кориците на списанията и по телевизията, а той разполагаше с тях през цялото време. Навярно донякъде подражаваше на Хю Хефнър.

— Искаш ли нещо за пиене? — попита ме Велко.

— Не, благодаря.

— Нищо?

Поклатих глава.

— Чух, че си се развел с онази красива брюнетка, мисля, че се казваше Нели.

— Да, разведохме се. Не успя да издържи на темпото ми.

Приятелят ми се разсмя и ме потупа по рамото.

— Все същия оптимист си, човече. Винаги съм харесвал това в теб.

— Старая се. — Сложих изкуствената си усмивка на уста.

— Аз обаче чух друга версия за раздялата ти — погледна ме изпод рижавите си вежди Велко.

— Хората само си говорят, нали знаеш.

— Виж, човече, това не ме засяга. Ако искаш мадама, само ми кажи. За теб бих организирал цял хarem, само после не го вписвай в онези твои драсканици, които наричаш четиво.

— Нуждая се от услуга — казах.

— За тебе всичко, човече.

Разказах му защо се нуждая от помощ. Когато свърших, Велко Колев каза:

— Напълно ли си сигурен, че това, което току-що ми каза, е истина, а не просто поредната ти фантастична измислица?

Просто кимнах.

— Вярвам ти, човече. Ти си последният човек на планетата, в чиито думи бих се усъмнил. Знам, че не ме лъжеш. Но е невероятно. Нали?

Отново кимнах.

— От какво се нуждаеш? — попита Велко.

— От отмъщение, приятелю. Искам да намеря копелето, което уби бившата ми жена.

— Обичаше я дори и след развода, нали?

— С цялото си сърце.

Велко Колев отпи от чашата си, която навсярно бе напълнена с уиски, и си запали цигара. Аз направих същото.

— Имам човек, подходящ за работата.

Продуцентът на филми за възрастни бръкна в джоба на сакото на скъпия си костюм и извади портфейла си.

— Ето ти визитката му.

Поех я и погледнах какво пишеше на нея:

ЙОРДАН ПЕХЛИВАНОВ

ПОЧИСТВАНЕ И БОРБА С ВРЕДИТЕЛИ

— Колко ти дължа? — попитах.

— Погледни ме, Крис.

Направих го. Сивите му очи приличаха на изкуствени, което им придаваше допълнителна тежест.

— Не ти искам парите. Смятай го за лична услуга. Дължа ти го.

— Нищо не ми дължиш и го знаеш.

— Не е вярно. Някога ти ми помогна, човече, и сега е време да се разплатим. Аз не оставям сметките си неплатени.

Това, за което Велко говореше, наричахме „Тъмните години на живота му“. Парите, жените и властта го бяха направили податлив за наркотиците и алкохола, така че преди години се наложи да потърси професионална помощ. През всичкото време на рехабилитацията му бях до него. Ако не бях аз, може би нямаше да превъзмогне проблемите си.

— Благодаря ти, Велко — казах. — Винаги съм знал, че мога да разчитам на теб.

— Няма проблем, човече. Просто се обади на човека и му кажи, че аз съм ти дал този номер. Разважи му всичко и му обясни какво се иска от него. Имаш ли някакви помощни материали?

Извадих от джоба на якето си дневника на бившата ми мъртва жена. Дневникът, който бях намерил в апартамента ѝ и който полицията не бе открила.

— Тук има някои неща, които навярно ще помогнат на този Йордан Пехливанов да намери копелето — казах.

— Считай работата за свършена до ден-два. Когато моят човек открие изверга, ще звънне на мен, а аз ще се обадя на теб, за да ти кажа къде го държим — обеща ми Велко.

— Благодаря ти. — Ръкувах се с него и станах да си ходя.

— Почакай малко, Крис — спря ме приятелят ми. Обърнах се и го видях да драска нещо на салфетката си. Взех я. Беше телефонен номер.

— Това какво е? — попитах.

— Още един мой приятел. Нарича се Бобо, като онзи диджей Бобо, сещаш ли се?

Сещах се.

Велко продължи:

— Странна птица е, пада си по разните му там врачески и окултни глупости, но навярно може да ти даде някакви отговори на неизяснените ти въпроси.

— Благодаря, Велко. Благодаря ти за всичко.

— За тебе бих станал евнух, човече, евнух.

Напуснах клуба, качих се в колата и отпраших към къщата си в покрайнините на града. Исках да се изкъпя, да се обръсна и да поспя малко. Нуждаех се от почивка, за да се избавя от цялото това напрежение, което бе опънало нервите ми като струни на китара.

Когато достигнах къщата си, видях, че светлините са запалени, а на излизане не бяха.

Изгасих двигателя на колата си и хукнах към вратата. В последния момент ми мина през ума, че правя една доста неразумна постъпка. Ако у дома бе дошъл този така наречен водопроводчик, който впоследствие се бе окказал изключително жесток убиец, бях повече от лесна мишена за него.

Огледах се в притъмняващата околност и единственото, което ми се стори подходящо за отбрана, бе брадвата ми за цепене на дърва, забита в един пън.

Нова мисъл ми мина през ума, че не водопроводчикът убиец ми е на гости, а най-добрият ми приятел Светломир Ганев, дошъл, за да ме утешава. Той имаше ключ от дома ми. Който и да бе обаче, брадвата нямаше да е излишна. Трябваше да съм подготвен за всеки случай.

Когато нахлух в къщата си като хала, осъзнах колко съм грешал в предположенията си за неканения ми посетител. Краката ми омекнаха, все едно се бяха превърнали в пластилинови за втори път през последните няколко часа. Ако на този свят съществуваше ад, аз се намирах в него. Започнах да се съмнявам, че не моята бивша съпруга бе мъртва, а самия аз. Също като в онзи филм с Брус Уилис „Шесто чувство“, в който героя на Уилис до последно не подозираше, че всъщност е дух.

— Крис, добре ли си? Изглеждаш така, все едно си видял призрак.

Припаднах.

Навярно ще попитате защо.

Ами просто защото моята бивша съпруга, смятана за мъртва от почти едно денонощие, се беше разположила на дивана ми в дневната с питие в едната ръка и дистанционното на телевизора в другата.

Сънувах нещо приятно, преди главоболието да ме изкара от временното ми убежище. Отворих очи и запримигвах от светлината на лампите. Огледах се във всички посоки, но бях сам в стаята. Нели я нямаше. Отново.

— Какво, по дяволите... — измрънках на себе си. Бях потресен и изумен. Какво се бе случило? Полудявах ли наистина? Може би халюцинирах? Видения, причинени от шока и стреса?

Огледах цялата къща само за да се уверя, че няма никой друг в нея.

Взех си бира от хладилника и я изпих на един дъх. Главата ми плуваше в гъста мъгла, а очите ми пареха.

Ако полудявах, трябваше да потърся професионална помощ.

Не знам защо, може би инстинктивно, но бръкнах в джоба на дънките си, в който бе салфетката с человека, наричащ себе си Бобо — като диджей Бобо. Сетих се и за препоръчания ми от Велко Колев чистач Йордан Пехливанов, но разумът ми каза да се обадя първо на вештера.

— Ало — чух в слушалката приятен и мек глас. Представих си черен вуду шаман, държащ в ръката си парцалена кукла, от която се подават десетки игли.

— Здравейте, търся господин Бобо. Името ми е Кристиян...

— Знам кой сте — сряза ме мъжът от другата страна на линията.

Замръзнах за пореден път през този ден.

— Но... — запелтечих, а странникът се разсмя.

— Спокойно, господин Атанасов, няма нищо странно. Току-що разговарях с господин Колев и той ми каза, че може да се обадите.

Почувствах се по-добре. Не можех да понеса повече странности, сякаш излезли от епизодите на „Досиетата X“.

— Господин Бобо, той разказа ли ви...

— Велко ми объясни ситуацията.

— Какво мислите? — попитах.

— Бихте ли ми описали мъжа, този водопроводчик...

— Да, разбира се. Името му е Боян Чанев, на тридесет — тридесет и няколко години е, сини очи, руса коса...

— ... дълбок белег на челото — довърши вместо мен Бобо.

— Откъде знаете? — попита.

Последва кратка пауза, след която шамана, както го нарекох в ума си, каза:

— Дайте ми адреса си, господин Атанасов. Вие сте в огромна опасност.

Почти припаднах отново. Накъде отиваше всичко това? Оставаше да облека костюм и да почна да се представям за специален агент Фокс Мълдър. Може би това щеше да е доста подходящо за случващото се с мен.

— Има още нещо, господин Бобо — започнах аз. — Когато се прибрах у дома преди малко, видях отново бившата си съпруга. Беше на дивана, гледаше телевизор и пиеше водка. — Усетих, че гласът ми трепери. — Не знам какво да мисля. Ако трябва да съм честен, съм уплашен до смърт.

Шаманът почти изкрештя в слушалката:

— Слушайте ме много внимателно. Затворете всички врати и прозорци. Имате ли сол и никакви билки в къщата си?

Имах няколко килограма сол. Обичах да се запасявам с някои неща и понякога прекалявах в старанието си.

— Сол имам в изобилие. За билки не знам, но ще проверя — отговорих.

— Чудесно. Разпръснете я навсякъде. Ако намерите билки — също.

— Добре.

— Имате ли оръжие?

— Не.

— Лошо — мъжът беше доста разочарован. — Беззащитен сте.

— Имам ножове.

— Добре, и те ще свършат работа. Изберете най-големия от тях. Ако отново видите жена си или нещо странно се случи в къщата ви, преди да дойда, направете кръг от сол и кръв и стойте в него, независимо от случващото се около вас.

— Виждал съм подобно нещо по филмите.

Бобо изкрештя:

— Заебете филмите! Това е реалност. Това същество, този водопроводчик или за какъвто там се представя, е древен с огромни сили, невероятни способности. Не можем да го убием, не можем дори и да го раним.

— Какво би ми помогнало оръжието тогава?

— Би ти помогнало да се гръмнеш в главата. По-добре е, отколкото да си роб на това изчадие.

— Ела бързо, Бобо — изкрешях на свой ред в слушалката.

— Дай ми адреса.

Дадох му го.

Шаманът каза вяло: „Ще дойда след малко“ и затвори.

Отидох до кухнята, избрах най-големия нож и го затъкнах в колана си. Затворих прозорците и заключих вратите, изолирайки се в дневната. От килера извадих няколко пакета със сол, която разпръснах навсякъде. За жалост, не успях да намеря никакви билки.

Налях си чаша с уиски и я изпих на един дъх.

Зачаках врага.

След по-малко от половин час някой почука на вратата ми. Бях уплашен до смърт. Сърцето ми туптеше сякаш се бореше за рекорд.

— Кой е? — попитах. Не знам дали трябваше да го правя, но така или иначе ако този древен бе на прага щеше да влезе и без моето позволение.

— Аз съм Бобо, Кристияне, пусни ме да вляза.

— Как мога да съм сигурен, че си ти, а не някой друг?

— Аз съм Бобо. Преди половин час ти ми даде адреса си и ето ме тук. Сега ме пусни, преди гадното копеле да е дошло да си направи ловни трофеи от нас.

Вече бях сигурен, че това е правилният човек.

Отключих вратата и пуснах мъжа вътре. Той беше мургав българин, с приятна външност и яко, но не прекалено, тяло. Косата му бе къса и къдрава. Очите му бяха черни като петрол. Приличаше повече на демон, отколкото на човек.

— Здравей, Кристияне. — Той подаде ръка и се ръкувахме. — Приятно ми е да се запознаем лично, макар моментът да е напрегнат.

— На мен също — едва продумах.

— Как си? — попита ме Бобо.

— Не особено добре.

Човекът носеше сак със себе. Огледа се наоколо.

— Добра работа — той посочи към солта и укрепените с тежки мебели врати. — А сега трябва да се подгответим за посетителите си.

„Посетители?“, зачудих се наум, но не казах нищо. Навсярно този водопроводчик си имаше и колеги.

Бобо отвори сака и оттам извади четири заострени колчета, бутилка с вода (навсярно светена), арбалет, колчан със стрели за него и къс меч.

— Какво е това същество? — попитах. — Вампир?

Мургавият мъж се усмихна и каза:

— Вампирите са филмови звезди. Тук става въпрос за стари кучета, а не за никакви новобранци.

Тази забележка не ми хареса. Ако вампирите изглеждаха като първокласници пред водопроводчика, тогава с какво, мамка му, си имахме работа?

— Какво имаш предвид? — попитах.

— Кристияне, мисля, че сме попаднали на истински древен. — Бобо беше възбуден, никакво странно пламъче гореше в черните му очи.

— И какво означава това?

— Чувал си историите за вампири, ангели и демони, вещици и магьосници, дракони, таласъми и така нататък.

Кимнах. Бях чувал за всички тях и нерядко ги използвах за герои в творчеството си. Да си писател означаваше да си гъвкав относно сюжети и персонажи, а насоката, в която пишех, изискваше използването на разнообразни същества от най-различни митологии и религии.

Бобо продължи:

— Обясняваме си всичко в живота с Господа и Дявола, с техните ангели и демони. В нашата митология имаме други имена за тях. Наричаме ангелите си с названия като юнаци, самовили, самодиви, русалки, а демоните си с таласъми, вљиковдлаци, караконджули и хали. Но независимо какво определение им лепваме, те са древни създания от епохи, непознати на човешкия род. Населявали са тази земя в огромно изобилие до момента, в който навсярно са намерили друго измерение, в което са се оттеглили.

— Искаш да кажеш, че може да съществува и друг свят освен нашия?

— Искам да кажа, че Господът и Дяволът са персонажи, които няма да видиш да стоят на бара или в киното. Те са въображение, измислица. Но древните не са. Те са истински.

— Толкова си сигурен.

— Виж, Крис, отдал съм живота си на тази митология. Виждал съм неща, които ще те накарат да крещиш и да плачеш едновременно. Преди две години попаднах на следите на едно странно създание. Предполагах, че е змей, защото нещата, които вършеше, съвпадаха с представите ми за това същество. Същото мисля и сега. Този водопроводчик е същото създание, което преследвах. То уби шест души в Македония. Накрая изгубих следата и се прибрах. Повече не чух нищо, до този момент.

— И сега смяташ, че...

— Смятам, че сме totally прекарани. — Той посочи към прозореца. Не бях чул звука на автомобилен двигател, но Бобо беше.

— Той идва с кола. Колко свръхестествено е това — подиграх се аз.

— Не е време за шеги, Крис. Може да е някой от робите му. Затова ти казах, че трябва да се подгответим за посетителите си.

— Робите му?

— Змеят поробва душите на мъртвите си жертви. Той може да създава реплики на телата им, в които ги затваря. Процесът на гниене на тези реплики-слуги обаче е доста бърз и след пълното скапване на трупа душата се влива в същността на древния до следващата си задача.

Бях ужасён.

— Мисля си същото като теб — каза Бобо. — Жена ти е била просто реплика на истинската си същност. Кукла на конци. Марионетка.

— Тази реплика бе тук. Защо не ме уби?

— Може би копелето обича да играе с жертвите си.

Извадих ножа, чакайки пробива на зомбитата. Бобо се засмя и ми подаде меча.

— Това острие е по-добро. Използвай го разумно.

— Как можем да спрем змия? — попитах.

— Не знам. Вземи два кола и ги направи на кръст, забий ги в гърдите му, в задника му даже, ако предпочиташ. Не съм запознат със средствата за спирането му, но трябва да опитаме всичко.

— А тези негови слуги, тези реплики?

— Те са създания, направени от подръчни средства — кал, глина, трева... Би трябало да са лесни за убиване, но не съм сигурен и за това. Ще видим.

Някой заби силен шут на вратата и тя се откачи от пантите си. След втория ритник направо се строполи. Хората, които ми я бяха поставяли, се шегуваха, че дори и хипопотам не би я разбил, освен ако не е подкарал танк. Е, явно в плановете им не влизаха зомбита, създадени от древен змей.

Три фигури се очертаха на прага.

Живите мъртвци изглеждаха като нормални човешки същества, с тази разлика, че лицата им бяха бледи и изпiti, очите им бяха някак прозрачни, а телата им леко изгърбени сякаш гравитацията си правеше лоша шега с тях.

Бобо, човекът, в когото ми беше надеждата за спасение и чието истинско име не знаех, направи няколко светковични движения, които едва видях с периферното си зрение. Първата стрела профуча покрай ушите ми и щръкна като табела от черепа на първата реплика — млада жена, която се виждаше, че е била красива преди да попадне в ръцете на змея. Тя се строполи на прага безжизнена. Другите две зомбита я прескочиха и се втурнаха към нас с ръцете напред. Изглеждаха някак си нелепо, като сектанти, обзети от безумен транс. Само че тези сектанти имаха една-единствена цел в момента и тя бе да ни направят на кайма или най-малкото — на кървавица.

Втора стрела профуча покрай главата ми. Следващото същество, изглеждало някога като Ал Пачино, в последния момент се хвърли върху Бобо и го събори на пода. Приятелят ми бе пропуснал и получи два юмрука в лицето заради тази грешка. Змейовият роб впи сухи пръсти в шията му и започна да го души.

Третата фигура се нахвърли върху мен. Разсеян от това, което се случващо с личния ми шаман, не успях да противодействам качествено на нападателя си и за това получих силен шут в корема. Присвих се като влечучо. Последва нов ритник, този път в главата ми. Изтървах меча. От ученическите ми години не ме бяха били и повярвайте ми, ако

оцелеех, щях да бягам от този спорт като дявол от тамян. Болката се разхождаше из цялото ми тяло и ту се затъпяваше, ту се усилваше. Репликата-слуга, която представляваше огромен мъж на средна възраст, взе меча ми от пода и на мъртвешкото му лице се заформи една злокобна усмивчица. Той го хвана с две ръце и понечи да го забие в сърцето ми. Целият ми живот се превъртя в един кадър, защото едва ли щеше да му представлява трудност да ме наръга и да изцеди живеца от телесната ми обвивка.

Всичко се случи само за секунда или две. Някак си блясъкът в кафявите очи на нападателя ми се промени, лицето му придоби по-остри черти, а ръцете му се отпуснаха. Той залитна и падна по очи на килима. Краката му потръпнаха два-три пъти в някакъв последен спазъм и остана да лежи върху меката повърхност, а от гърба му стърчеше един от острите колове. Обърнах се настрани и видях, че в окото на другия, който допреди минута бе затиснал Бобо, също бе забит дървен клин.

— Ставай, Крис, бързо! — заповяда ми новият ми приятел.

— Човече, страшен си — измрънках аз. Ако не бе той, щях да бъда убит като куче в собствената си къща. Цялото това негово изпълнение а ла Рамбо бе невероятно. — Мога да напиша книга за всичко това.

— По-добре си мисли за някоя добра молитва. Нощта едва сега започва.

Думите му ме отчаяха още повече и моментното ми успокоение се изпари в безтегловност.

Бобо излезе навън, за да огледа наоколо. Беше развълнуван от цялото това клане.

— Чисто е — каза той.

Излязах навън, за да огледам и аз. Нощта бе тъмна и студена. Тишината се стелеше около нас като някакво проклятие.

— Тук няма никой — съобщи Бобо. — Дай да изхвърлим навън телата на змейовите слуги. Изглеждат мъртви, но предпочитам да не са край нас.

Влязохме вътре и един по един преместихме труповете на двора. Живеех в околията на града и къщата ми бе единствена в радиус от три-четири километра, така че ако президентът не бе решил да ми дойде на гости, нямаше кой да ни беспокой.

— Да се връщаме вътре, Крис. Ще дойдат още.
Влязохме и вдигнахме вратата.

— Трябва да я заковем — каза Бобо.

В килера си имах дъски, чук и пирони. Не ни отне много време, за да се укрепим, макар това да бе повече за наше успокоение отколкото от практическа гледна точка. Тези реплики-зомбита бяха силни като тарани и няколко си дъски нямаше да ги спрат.

— Откъде знаеш толкова много за тези същества? — попитах аз.
— Говориш за змейове и хали и таласъми. Доколкото знам, тези неща не ги пише в законите или в Конституцията на нашата страна.

Бобо се усмихна и седна на дивана. Жилите на ръцете му бяха изпъкнали като въжета. По челото му бе избила пот.

— В селото, от което идвам, имаше една приказка, която се разпространяваше от уста на уста, от поколение на поколение. История за същества, които не искали да си тръгнат, които харесвали нашия свят повече от другия, в който останалите им събрата се оттеглили. Така те решили да останат и другите нямали нищо против, но при едно условие. Никога да не се разкриват пред своите някогашни роби. Защото човешките същества им били слуги, нищо повече. Древните се съгласни с това условие, смятали, че могат да се оправят сами. Но нейсе. Не успели. След няколко години живот в секретност, те се озлобили към човеците и започнали да безчинстват.

Слушах разказа на Бобо и си представях картина. Не ми беше трудно, защото човекът беше добър разказвач. Можеше да напиша книга заедно един ден, ако оцелеехме обаче.

— Най-много обичали да вредят на стопанствата на хората и да ги гледат как страдат без храна, без вода, без семейство — продължи мургавият българин. — Унищожавали посевите им, отравяли водата и покосявали животните с тежки болести. Крадели жените и дъщерите им, а момците омагьосвали с тежки черни заклинания, поробвайки ги във вечни робски окови.

На масата пред дивана си държах няколко бутилки с минерална вода. Бобо отвори една и изпи половината ѝ съдържание. Избърса потта от челото си и продължи с историята си:

— Разказвам ти всичко това, за да разбереш същността на приказката. Да вникнеш в ядрото ѝ. Та в продължение на векове древните си позволявали да правят каквото желаят, озлобени от

напускането на събрата си и оттеглянето им в друг свят, от лишаването от слуги и от загубата на господарското си положение. Те вече не били владетелите на тази земя, а чисто и просто нежелани гости. Но другите древни, които вече се били оттеглили, научили за злодеянията на себеподобните си. Решението им било да заловят и принудително да изселят всички, които вредят на човеците. И така те изпратили най-силните си и верни войни от многообразната си раса, а именно змейовете. На външен вид те не се различавали от човеците: били високи, яки и красиви, суетни относно осанката и обносите си, но вътре в тях живеело влечуго, което надделявало над човешкото в определени моменти. Същевременно били чудесни следотърсачи и стратези. Не им отнело много време да заловят и екстрадират нарушителите. Стотици хиляди таласъми, караконджули, вампири, върколаци, въльгодлаци, упири и подобни били принудени да напуснат нашия свят. Не видиш ли обаче, един от змейовете се влюбил в човешко момиче и когато мисията му на земята приключила, той не се върнал с другарите си обратно. В началото жената отвръщала на чувствата му и близо пет години живели заедно в любов и разбирателство. Змеят давал мило и драго за нея. Обичал я с цялото същество. Но нещата се променили, момата се влюбила в друг и екзотиката от това да живее с някакъв си дракон вече не я блазнела. Една нощ тя просто избягала. Завинаги. Древният не успял да приеме това и в момент на ярост приел змиевидната си форма и разкъсал на парчета бившата си изгора и новия ѝ възлюбен. Когато сторил това, той съжалел. Не за момъка, който бил убил безпричинно, защото той нямал вина, че най-красивата жена в селото му била дарила сърцето си. Той съжалел за момата, защото такава красота не трябвало да се губи. Змеят сграбчил душата ѝ и от калта и въздуха направил нейна реплика, досущ същата като безжизненото ѝ тяло. Пуснал душата в новия ѝ дом и я отвел отново у дома си.

Бобо замъкна, а аз унесен в разказа му попита:

— Какво станало после? — В един момент бях забравил, че това е просто приказка.

— Нещата не били същите. Жената вече не го обичала, даже го ненавиждала. Постоянно била против него, не го слушала, не го любела. Не след дълго новото ѝ тяло започнало да се разлага. Змеят ѝ направил ново и така няколко пъти след това, но напразно. Тя не

искала да живее. Искала да отиде при своя единствен любим, който змеят бил разкъсал на парчета. Сломен от неуспеха си, готов на всичко, за да ѝ угоди, древният пуснал душата ѝ и от този момент нататък намразил човешкия род и най-вече жените. Почнал да ги краде и отвлича от любовниците им. Винаги търсил там, където любовта била най-силна. И така до ден-днешен.

— Да не искаш да кажеш, че си имаме работа със същия този змей от древните приказки и легенди? — попитах.

Бобо просто кимна.

— Но това е невъзможно. Ами този техен специален отряд, който следи за подобни нарушения?

— Говорим за други змейове, Крис. Може би не им пуга, че един от техните се е поотпушнал и е решил да си поиграе. Или пък просто не могат да го открият, все пак той е бил един от тях, знае методите им на работа, навсякътно е способен да се скрие от тях. Смятам, че това е той. Онзи древен герой от приказките, водещи началото си от моето село.

— Сега доста неща ми станаха ясни, Бобо. Знаеш ли, в последно време си мислех, че жена ми е спряла да ме обича и затова се е отдала на друг. Но не съм бил прав. Ако историята ти е вярна, жертвите на змея са хора, които изпитват огромна любов един към друг. За себе си знам, че я обичах адски много по време и след брака ни. Сега съм сигурен, че и Нели е изпитвала същото. Навсякътно е легнала с него просто от любопитство или от липса на ласки от моя страна. Може би е търсила разнообразие или база за сравнение? Както и да е, това сега не е от значение.

Приятелят ми се изправи от дивана и ми подаде десницата си.

— Истинското ми име е Петър Ботев. Псевдонимът Бобо измислих, за да се скрия под него, защото се страхувах от хората и от света, в който живея. Но винаги, когато срещна човек като теб се гордея с това, че съм човек... а не нещо друго.

Стиснах ръката му и я раздруса здраво.

— Благодаря ви, че ми помагате, господин Петър Ботев.

— Няма проблем, господин Кристиян Атанасов. Знаеш ли, доста съм запален по тези мистични неща и истории. Ако трябва да съм честен, дори бих ти платил само, за да ме допуснеш да бъда тук по време на екшъна.

— Странна птица си, Бо, но те харесвам — казах му аз.

Телефонът иззвъня и аз почти не умрях от уплаха.

Вдигнах слушалката и казах „Ало“.

— Здравей, скъпи, липсваше ми!

— Кой се обажда? — попитах. Вече бях сигурен, че това не е бившата ми жена. Тя лежеше мъртва на металната маса в мортата. А можеше в мъртвилото да е една от нейните реплики. Обърках се.

— Това съм аз, скъпи, твоята любима бивша съпруга.

— Спри с простотиите и кажи какво искаш? — изтрещях като гръмотевица.

— Хареса ли ти играта ми? Мисля да се пробвам в театъра. Какво мислиш? Добър съм, нали?

— Знам какво си ти, копеле. Ти си един грозен кучи син, търсещ си неприятности. Ела тук и бъди мъж. Стига с тези глупости.

Бобо бе изненадан от тона и думите ми.

— Добър си, Крис — прошепна ми тихо той и се усмихна.

— Аз съм писател, а ние сме много добри в измислянето на реплики — прошепнах в отговор.

В слушалката чух ръмжене и след него зъл смях. Мекият и melodичен глас на бившата ми съпруга бе заменен от суров мъжки:

— Идвам, Кристиане. Пригответе се ти и гаджето ти да ме посрещнете.

— Съжалявам, пич, но аз и гаджето ми имаме планове за вечерта. Нали се сещаш — някой филм, биричка, пуканки. Нека го отложим за утре, а?

Преди последните ми думи линията вече бе прекъсната. Бях добър в измислянето на реплики, наистина, но хич не струвах, когато се стигнеше до бой. Бях го доказал тази нощ и ако не беше Бобо, вече щях да съм мъртъв като зомбитата, изхвърлени на двора. Да не говорим пък за ученическите ми години, когато съучениците ми ме побиваха доста честичко.

— Той идва — съобщих на человека, носещ истинското име Петър Ботев. Той кимна и сложи нова стрела в арбалета. Пръстите му побеляха от стискане на дървеното оръжие.

— Готов съм — каза той. — Солта трябва да ни осигури някаква минимална защита. Принципно помага при свръхестествени същества.

— Надявам се — казах.

Не ни се наложи да чакаме прекалено дълго. Само след пет, най-много десет минути, вече не бяхме сами в къщата. Почувствахме го и двамата с Бобо.

Лампите изгаснаха.

Обградна ни пълен мрак.

Усетих гърба на приятеля си в моя.

— Спокойно, Крис. Не трябва да се паникьосваме.

Исках да му изкрешя, че аз съм си достатъчно паникьосан и повече няма накъде, но замълчах, защото не исках да разклащам и неговото психическо състояние.

— Ще отида да потърся фенерче — обявих и хукнах към моя невероятен килер, в който нямаше единствено живи слонове. Е, и мъртви нямаше де, ама такава беше приказката.

Изведнъж светлината се завърна от гроба, само за да ни накара да осъзнаем, че не сме в рая вече. Дневната ми бе изчезнала. Намирахме се на място, което с ръка на сърцето бих нарекъл Хола на дявола.

Нямаше под, стени или таван. Поне не истински. Всичко представляваше някаква странна желеподобна материя в тъмен червено-кафяв цвят. Краката ни затъваха в тинята, а носовете ни усетиха мириза на сяра. Беше горещо като в ада и навярно наистина бе ада.

Мощен глас прокънтя отвсякъде:

— ПИЙТЕ КРЪВТА МИ, ЧОВЕЦИ!

След това последва тишина.

Опитах се да ходя в тази тиня, но единственото, което ставаше бе да залитам напред-назад като фиданка.

— Къде са грозните демони? — попитах шеговито аз.

Бобо ме изгледа сериозно, все едно казваше: „Що за човек си ти, та да се подиграваш на текущата ни несгода“ и се захили гръмогласно.

— Може би са отишли на зъболекар. Или на масажист — каза Бо.

— Да, навярно се контакти за мадамите си.

— Знаеш ли какво си мисля? — попита новият ми приятел.

— Нямам никаква идея — отговорих.

— Защо няма женски демони? Ти чувал ли си за женски демони в ада?

Поклатих глава.

— Защо няма женски демони, бе, Крис?

— Мисля си за един отговор, но той не е много приятен.

Захилихме се отново, след което спряхме.

Червено-кафявата маса бе започнала да ни погльща.

Изпищях, после Бобо изпища, след което и двамата пищяхме в унисон.

Тинята погълна телата ни и за момент имах чувството, че сърцето ми е спряло. Плувахме в слуз и гъста консистенция. След известно време всичко приключи. Опитах да отворя очи, но не успях. Почистих с длан лицето си.

Намирахме се на равно и чисто поле. Погледнах към Бобо, който отстраниваше калта от лицето си. Когато се вгледах по- внимателно, осъзнах, че това всъщност не беше приятелят ми или поне не бе същия човек, с който допреди малко се борехме с репликите-слуги на змея.

— Какво, по дяволите...!! — изрази чувствата си Петър Ботев.

Огледах и собственото си тяло.

Потрес.

— Изглежда сме се превърнали в кални хора — съобщих. Помислих, че това е просто полипи от тинята, в която бяхме попаднали и се опитах да се изчистя. Уви, бяхме променени. Бяхме се превърнали в някакви демонични същества, кални хора.

— Шоуто трябва да продължи — изхлипа Бобо.

— Какво ще правим сега? Чувствам се така все едно се топя.

— Не знам какво ще правим, но аз се чувствам по същия начин.

— Какво беше онова място? — попитах.

— Навярно работилницата на змея. Мястото, където е създавал своите реплики-роби от тази отвратителна материя.

— Искам да те питам нещо, Бобо, преди да сме се стопили завинаги — започнах. — Защо си толкова запален по тези митологични истории?

Петър Ботев се усмихна.

— Защото си падам по Хари Потър и разните му магьосници.

— Наистина?

Той кимна.

— Интересно.

Заети с разговора си, ние дори не бяхме забелязали къде се намираме. Трябаше да призная, че нещата продължаваха в същата си странна последователност. Защото не бе нормално, когато погледнеш в небето да откриеш не едно, а цели седем слънца. Особено когато си се превърнал в кален човек.

Бобо също забеляза слънцата, ниската кръголиста трева, лилавата почва.

— Намираме се на друга планета — каза той.

— Мислиш ли?

— Ами очевадно е.

— Может да не е планета. Может да е друго измерение, паралелен свят.

Не беше топло на това място, но това не ни пречеше да продължаваме да се топим. Въздухът бе сух и с лек аромат на море, макар очите ни да не виждаха никаква вода.

Бобо изпъна показалец и каза:

— Может би трябва да попитаме домакините си.

Погледнах в посоката, в която бе насочил пръстта си и видях цяла тълпа.

— Может би трябва — съгласих се аз и продължих да си се топя.

Прииждащите хора, които навярно не бяха човешки същества, ни заобиколиха. По телосложение бяха почти идентични и всички носеха общи черти в лицата си. Ако не бяха толкова много, бих се заклел, че са братя.

Бобо се допря до мен и прошепна:

— Сигурно са сътрудници на змея.

Думите му бяха логични. Това, което направих, не бе от най-умните ми постъпки, но вече се бях примирил с мисълта, че животът ми е достигнал своя апогей.

— О, велики древни змейове, прекланям се пред вас. — Поклоних се, доколкото калната ми осанка позволяваше това. Ако някога разкажех на друг човек приключенията си, със сигурност щях да получа възможността да посетя някоя лудница.

Сякаш нечули тъпите ми думи, един от домакините ни излезе крачка напред пред останалите и протегна ръка. Бях готов да се ръкувам с него, когато Бобо ми изкреша „Недей“ с пълно гърло. Миг

след това приятелят ми се строполи на земята в безсъзнание, а тялото му се превърна в кална купчинка.

Нямах какво да губя. Грабнах протегнатата длан на странника и изпаднах в транс.

Тогава осъзнах всичко.

Съществото, което не бе човек (в това вече бях абсолютно сигурен) ме пусна. Като в сън чух думите му, идващи някъде от километри:

— Съжалявам за жена ти, човешко същество.

Това ме разтърси до мозъка на костите ми. Този древен или каквото там беше изказваше съжаление и с всяко едно мое сетиво чувствах, че то е искрено.

— Осьденият я уби преди време. Както и много други от твоята раса. Виждам, че ти и приятелят ти също сте пострадали. Трансформирал ви е в кал-материя.

— Ще умрем ли? — попитах аз, а в мен се надигна надежда.

— Не, ще ви поправим.

Така и направи. Отново бяхме хора, макар Бобо да продължаваше да лежи на земята в безсъзнание.

— Приятелят ми?

— Напрежението му дойде в повече, но ще се свести.

— Какво се случи с нас?

— Осьденият се опита да ви убие. — Това ми беше ясно и без да ми го казват.

— Къде сме? Мястото изглежда странно.

— Намирате се на света-сянка на вашия. Близнаково измерение на Земята.

— Какво сте вие?

— Ние сме другите. Древните, които създадоха Сянката на Единствения свят. — Съществото обясняваше в главата ми всичко и едновременно с това ми изпращаше картини, чувства, емоции от отдавна отминалите времена. — Ние бяхме първите обитатели на Земята. По време на нашата еволюция се появихте и вие и тогава създадохме Сянката за нас, за да освободим място.

— Как сме възникнали ние?

— Не мога да отговоря на въпроса ти.

— Какво ще правите сега със змея?

— Ще отведем Осьдения и ще го накажем за престъпленията му.

Трансът, в който бях попаднал, спомагаше за получаването на информация не само по вербален, но и по мисловен път. Така научих, че това са другите змейове, които са преследвали отцепника от доста време насам, но все не бяха успявали да го заловят. Накрая, за наш огромен късмет, те бяха попаднали на следите му и бяха ни открили в „работилницата“ на звяра. Тези древни същества ни бяха спасили от сигурна смърт. Ако не бяха те да ни отведат, вече щяхме да сме се превърнали в мъртва кал.

След разговора-транс в това друго измерение се случиха следните неща:

Змейовете ни върнаха в нашия свят и ни оставиха да продължим съществуването си. С Бобо запазихме нашето приятелство и не минаваше ден, в който да не се видим или поне да се чуем по телефона. Започнах да пиша следващата си книга, която навсякъде щях да озаглавя „Калните богове“ и доста голяма част от нея щеше да е базирана на истинските ни приключения. Естествено, това нямаше да го споменавам никъде, защото ми харесваше да живея на свобода, а не в някоя бяла стая, облечен с усмирителна риза.

За змея, който себеподобните му наричаха „Осьдения“, повече не чухме нищо. Навсякъде с картиерата му на убиец и мъчител на човешки същества бе свършено. Надявах се все пак някой от неговата раса да не се вдъхнови и да поднови привичките му на нашата земя.

Зарових съпругата си и доста плаках на погребението ѝ, а и след това. Обичах я и мисълта, че повече нямаше да я видя ме изгаряше, но не можех да променя нищо. След няколко месеца нещата станаха по-поносими.

Довърших книгата си, озаглавих я „До преизподнята и обратно“ и я изпратих на редактора си. Той я хареса и след по-малко от месец я продаде на едно от известните издателства в страната. Спечелих доста пари, а и изглеждаше, че ще получа и още, защото имаше интерес и от няколко чужди издатели за правата на романа. Така че вече спокойно можех да се оттегля в заслужена отпуска.

Какво правя сега ли? Ами стоя си сам в шезлонга и пия коктейл, а телефонът звъни ли, звъни. Питам себе си да го вдигна ли или не.

Е, какво да ви кажа. Реших да приема разговора...

[1] Преводът на „Илиада“ е цитиран по А. Милев, Б. Димитрова.
— Б.а. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.